

bằng tuổi con, bố cũng nghĩ như vậy. Bố đã từng nghĩ học hành thật phí thời gian. Nhưng sau này, bố nhận ra chính việc học là nền tảng cho cả cuộc đời bố. Hãy cố lên con. Hãy dành thời gian cho nó.” *[Khuyến bảo]*

“Con đã mất 10 năm cho việc học rồi! Con hỏi bố ‘x + y’ thì có ích gì cho con khi con làm thợ sửa chữa ô-tô?”

“Thợ sửa ô-tô? Con không đùa đấy chứ?” *[Đánh giá]*

“Không, con nói thật đấy. Bố cứ nhìn Joe mà xem. Anh ấy bỏ học và bây giờ đang làm nghề sửa chữa ô-tô. Và anh ấy kiếm được rất nhiều tiền. Đó mới là thực tế.”

“Tạm thời thì có vẻ như vậy. Nhưng vài năm sau, Joe sẽ thấy tiếc rẻ: ‘Giá mà mình được tiếp tục đi học’. Con không cần phải làm một anh thợ sửa chữa ô-tô. Con cần có học thức để chuẩn bị cho một nghề nghiệp tương lai tốt đẹp hơn.” *[Khuyến bảo]*

“Con chẳng biết. Còn thấy Joe có một khởi đầu rất tốt.”

“Này con trai, con đã thực sự cố gắng hết sức chưa?” *[Thăm dò, đánh giá]*

“Con đã học trung học được 2 năm rồi. Đúng là con đã cố gắng, nhưng con chỉ thấy lãng phí thời gian thôi.”

“Trường con học là một trường rất uy tín, con có biết không. Hãy xứng đáng với nó.” *[Khuyến bảo, đánh giá]*

“Các bạn con cũng nghĩ như con.”

“Con có biết bố mẹ đã hy sinh đến thế nào để con được như hôm nay không? Con không thể bỏ học nửa chừng như vậy được.” *[Đánh giá]*

“Con biết bố mẹ đã hy sinh vì con. Nhưng con chỉ thấy nó không đáng.”